

COMISIA EUROPEANĂ

Bruxelles, 21.12.2011
COM(2011) 917 final

2011/0452 (NLE)

Propunere de

DECIZIE A CONSILIULUI

**privind declarația de acceptare de către statele membre, în interesul Uniunii Europene,
a aderării Armeniei la Convenția de la Haga din 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii
internaționale de copii**

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii (denumită în continuare „Convenția din 1980”), ratificată până în prezent de 86 de țări, inclusiv toate statele membre ale UE, are ca obiectiv restabilirea statu-quo-ului prin înapoierea imediată a copiilor deplasați sau reținuți ilicit, și aceasta prin intermediul unui sistem de cooperare între autoritățile centrale desemnate de părțile contractante.

Întrucât prevenirea răpirii copiilor este o parte esențială a politicii UE de promovare a drepturilor copilului, Uniunea Europeană întreprinde acțiuni la nivel internațional în vederea îmbunătățirii aplicării Convenției din 1980 și încurajează țările terțe să adere la convenție.

La 1 martie 2007, Armenia a depus instrumentul de aderare la Convenția din 1980. Convenția a intrat în vigoare în Armenia la 1 iunie 2007.

Conform articolului 38 alineatul (4) din Convenția din 1980, aceasta se aplică în raporturile dintre statul care aderă și acele state contractante care vor fi declarat că acceptă aderarea. Prin urmare, Uniunea Europeană trebuie să decidă dacă acceptă aderarea Armeniei, iar în cazul acceptării, statele membre ar trebui să depună declarația de acceptare cu privire la aderarea Armeniei, în interesul Uniunii Europene.

Întrucât problema răpirii internaționale a copiilor intră în competența externă exclusivă a Uniunii Europene, decizia privind acceptarea de către statele membre a aderării Armeniei la Convenția din 1980, trebuie luată printr-o decizie a Consiliului.

2. ELEMENTELE JURIDICE ALE PROPUNERII

Conform jurisprudenței¹ Curții de Justiție, problema răpirii internaționale a copiilor intră în competența externă exclusivă a Uniunii Europene, dată fiind adoptarea legislației interne a Uniunii prin intermediul Regulamentului (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești („Regulamentul Bruxelles IIa”)², care se aplică în relațiile dintre statele membre de la 1 martie 2005. Regulamentul introduce norme mai stricte decât Convenția de la Haga din 1980 cu privire la răpirea copiilor de către unul dintre părinți, în special la articolul 11 al regulamentului. Articolul menționat anterior face trimitere în mod direct la Convenția de la Haga și susține principiile acesteia în legislația Uniunii Europene.

Convenția din 1980 a fost adoptată cu peste 20 de ani înaintea Regulamentului Bruxelles IIa și astfel, nu conține dispoziții care să permită aderarea organizațiilor internaționale, precum Uniunea Europeană (așa-numita clauză privind organizațiile de integrare economică

¹ Opinia 1/03 a Curții din 7 februarie 2006 privind competența Comunității de a încheia noua Convenție de la Lugano privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială.

² JO L 338, 23.12.2001.

regională). În acest caz, statele membre trebuie să ratifice convenția sau să adere la aceasta în interesul Uniunii Europene.

Prin urmare, statele membre ar trebui să declare, în interesul Uniunii Europene, că acceptă aderarea Armeniei la Convenția de la Haga din 1980. Din considerente de coerență și uniformitate a dreptului Uniunii, declarația de acceptare trebuie efectuată simultan de către statele membre în termenul stabilit prin decizia Consiliului. Comisia propune ca declarația să fie depusă de către statele membre în termen de cel mult două luni de la adoptarea deciziei Consiliului.

Pentru aplicarea practică a Convenției din 1980 este esențial ca fiecare parte contractantă să desemneze, conform articolului 6, o autoritate centrală însărcinată să îndeplinească obligațiile ce sunt impuse acestor autorități prin convenție. Toate statele membre au desemnat autoritățile centrale în temeiul Convenției din 1980. Armenia a desemnat, de asemenea, autoritatea centrală care este necesară pentru acordarea de asistență cetățenilor europeni în cazurile de deplasare ilicită a copiilor în Armenia.

Dat fiind că decizia se referă la un acord internațional, temeiul juridic aplicabil este articolul 218 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, coroborat cu articolul 81 alineatul (3). Consiliul hotărăște în unanimitate, după consultarea Parlamentului European.

3. IMPLICAȚII BUGETARE

Propunerea nu are implicații asupra bugetului Uniunii Europene.

Propunere de

DECIZIE A CONSILIULUI

privind declarația de acceptare de către statele membre, în interesul Uniunii Europene, a aderării Armeniei la Convenția de la Haga din 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 218 și articolul 81 alineatul (3),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

având în vedere avizul Parlamentului European³,

întrucât:

- (1) Uniunea Europeană a stabilit ca prioritate protecția și promovarea drepturilor copilului, astfel cum se menționează la articolul 3 din Tratatul privind Uniunea Europeană și consideră că prevenirea răpirii copiilor constituie o parte esențială a acestei politici.
- (2) Uniunea Europeană a adoptat Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești (Regulamentul „Bruxelles IIa”) care are ca obiectiv protejarea copilului împotriva efectelor dăunătoare ale unei deplasări sau rețineri ilicite și stabilirea de proceduri în vederea garantării imediatei înapoieri a copilului în statul reședinței sale obișnuite, precum și asigurarea protecției dreptului de vizitare și de încredințare.
- (3) Regulamentul Bruxelles IIa completează și consolidează dispozițiile Convenției de la Haga din 25 octombrie 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii (denumită în continuare „Convenția din 1980”) care stabilește, la nivel internațional, un sistem de cooperare între autoritățile centrale în vederea garantării înapoierii imediate a copiilor deplasați sau reținuți ilicit. În special, articolul 11 al Regulamentului Bruxelles IIa preia normele și principiile Convenției din 1980.
- (4) Toate statele membre ale Uniunii Europene sunt parte la Convenția din 1980.

³ JO C , , p. .

- (5) Uniunea Europeană încurajează statele terțe să adere la Convenția din 1980 și susține aplicarea corectă a convenției, participând, *inter alia*, la comisiile speciale organizate periodic de Conferința de la Haga cu privire la dreptul internațional privat.
- (6) Uniunea Europeană subliniază faptul că un cadru juridic comun aplicabil între statele membre ale UE și țările terțe poate oferi cea mai bună soluție în cazurile delicate de răpire internațională de copii, în situația în care canalele diplomatice și medierea nu dau rezultate.
- (7) La 1 martie 2007, Armenia a depus instrumentul său de aderare la Convenția din 1980. La 1 iunie 2007, Convenția din 1980 a intrat în vigoare.
- (8) Conform articolului 38 alineatul (4) din Convenția din 1980, aceasta se aplică în raporturile dintre statul care aderă și acele state contractante care vor fi declarat că acceptă aderarea.
- (9) În conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, și anume Opinia 1/03 din 7 februarie 2006 privind încheierea noii Convenții de la Lugano, dispozițiile Convenției din 1980 afectează legislația secundară a Uniunii Europene privind răpirea internațională de copii și răspunderea părintească, în special Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești. Chestiunile abordate prin Convenția din 1980 intră, prin urmare, în competența externă exclusivă a Uniunii Europene.
- (10) În conformitate cu Convenția din 1980, numai statele suverane pot fi parte la aceasta. Prin urmare, Uniunea Europeană nu poate să adere la convenție și nici să depună declarația sa de acceptare a aderării Armeniei.
- (11) Prin urmare, statele membre ar trebui să depună declarația de acceptare a aderării Armeniei, în interesul Uniunii Europene.
- (12) Prin declarații, statele membre ar trebui să accepte, în interesul Uniunii Europene, aderarea Armeniei astfel încât Convenția din 1980 să poată fi aplicabilă în relațiile dintre Uniunea Europeană și Armenia. Dată fiind contribuția importantă a Convenției din 1980 în ceea ce privește protejarea copilului la nivel internațional, este de dorit ca dispozițiile acestei convenții să se aplice fără întârziere.
- (13) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul privind poziția Danemarcei, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei decizii, nu are obligații în temeiul acesteia și nici nu face obiectul aplicării sale,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Statele membre ale Uniunii Europene depun simultan și cel târziu până la data de [SE ADAUGĂ DATA: două luni de la adoptare], o declarație de acceptare a aderării Armeniei la Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, în interesul Uniunii Europene, după cum urmează:

„[STATUL MEMBRU] declară că acceptă, în interesul Uniunii Europene, aderarea Armeniei la Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii”.

Articolul 2

Prezenta decizie intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 3

Prezenta decizie se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles,

*Pentru Consiliu,
Președintele*